

Küçük Sansar

Aysel Banu YAVUZAL

Küçük Sansar

Aysel Banu YAVUZAL

Yüksek ağaçların fısıldadığı büyülü bir ormanda, Kızıl adında küçük bir sansar yaşırdı. Tüyleri yumuşak kestane rengiydi; yüzü ve göğsü krem rengiydi. Minik yuvarlak kulakları, büyük koyu renk dost canlısı gözleri, parlak siyah bir burnu ve uzun, kabarık bir kuyruğu vardı. Her sabah Kızıl meraklı ve neşeli uyanır, ormanın harikalarını keşfetmeye hazır olurdu.

Orman büyüyle doluydu. Mantarlar gölgelerde hafifçe parlar, dereler tatlı şarkılar söylerdi. Kızıl yosunlu kütüklerin üzerinden seğırtmeyi ve oyuk ağaçların içine bakmayı severdi. 'Bugün ne bulacağım?' diye cıvıldardı, küçük koyu gözleri pırıl pırıl parlardı. Kısa, çevik bacakları onu çalıların arasından hızla taşır, kabarık kuyruğu arkasında zıplardı.

Serin bir sabah Kızıl, heykel gibi hareketsiz duran bir kar ayakkabılı tavşan gördü. Tavşanın kış tüyleri kar gibi beyazdı ve uzun kulaklarının uçları siyahtı. Büyük kehribar rengi gözleri korkudan kocaman açılmıştı. 'Merhaba!' diye seslendi Kızıl nazıkçe. Tavşan pembe burnunu oynattı ama kıpırdamadı. 'Ben Kızıl. Sana zarar vermeyeceğim,' dedi sansar sevgiyle.

Tavşanın adı Kar'dı. Büyük arka ayakları ve hiç durmadan kıpırdayan bir burnu vardı. 'Ben... ben seni tanımıyorum,' diye kekeledi Kar. 'Küçüksün ama kurnaz olabilirsiniz.' Kızıl sıcacık gülümsedi. 'Kurnaz değilim. Sadece birlikte keşif yapacak bir arkadaş istiyorum.' Kar'ın kulakları ileri geri oynadı, kararsızdı. Ama Kızıl'ın sevecen gözleri onu biraz daha cesur hissettirdi.

Kızıl bir adım yaklaşıp oturdu. 'Bak, tam burada kalacağım. Hazır olduğunda yaklaşabilirsin.' Kar minicik bir zıplama yaptı, sonra geri çekildi. Kalbi güm güm atıyordu. Ama Kızıl sabırla bekledi, kabarık kuyruğu patilerinin etrafına kıvrılmıştı. Yavaşça Kar bir zıpladı, sonra bir daha. 'O kadar da korkutucu değilsin,' diye fısıldadı Kar. Kızıl'ın gözleri parladı. 'Sen de değilsin!'

Kısa süre sonra Kar, Kızıl'ın parlak siyah burnunu koklayacak kadar yaklaştı. İkisi de kıkırdadı. 'Tüylerin ne kadar yumuşak,' dedi Kar. 'Senin kulakların da ne kadar uzun!' diye yanıtladı Kızıl. Bir ağaç gövdesinin etrafında birbirlerini kovalayarak oynamaya başladılar. Kar'ın uzun arka bacakları yükseğe sıçramasına yardım ederken Kızıl eğretili otlarının arasından hızla fırlıyordu. Orman şimdiden daha dostça hissettiriyordu.

Oynarken Kızıl'ın aklına bir fikir geldi. 'Gizli bir yer biliyorum,' dedi. 'Uzun zaman önce terk edilmiş eski bir kış kulübesi. Benimle keşfetmek ister misin?' Kar'ın kulakları dikildi, sonra sarktı. 'Karanlık ve korkutucu mu?' diye sordu. 'Belki biraz,' diye itiraf etti Kızıl. 'Ama birlikte olacağız. Ve sana o kadar da korkutucu olmadığını göstereceğim.' Kar derin bir nefes aldı. 'Tamam,' dedi. 'Gidelim.'

Büyülü ormanın içinden yan yana yola koyuldular. Kızıl önden gidiyor, burnu kulübenin kokusunu almak için kıpırdıyordu. Kar arkasından geliyor, büyük arka ayakları yumuşak yosunlarda iz bırakıyordu. 'Neredeyse geldik mi?' diye sordu Kar. 'Neredeyse,' dedi Kızıl. 'Şu büyük çam ağacını görüyor musun? Kulübe tam onun ötesinde.' Kar'ın kalbi daha hızlı çarptı ama yeni arkadaşına güvenerek yürümeye devam etti.

Kulübe ağaçların arasında belirdi. Ahşap duvarları eski ve griydi, kapısı hafifçe açıktı. Kar durdu. 'Ürkütücü görünüyor,' diye fısıldadı. Kızıl patisine dokundu. 'Sadece eski bir bina. Burada hiçbir şey bize zarar vermez.' Kar, Kızıl'ın sakın yüzüne baktı ve kendini daha cesur hissetti. 'Tamam,' dedi. 'Ama yakınımda kal.' 'Her zaman,' diye söz verdi Kızıl.

Kulübeye girdiler. Güneş ışınları çatıdaki çatlaklardan süzülüyor, havada dans eden toz zerreciklerini aydınlatıyordu. Taş bir şömine, ahşap bir masa ve yamalı bir yorganı olan küçük bir yatak vardı. 'Bir zamanlar burada biri yaşamış,' dedi Karusulca. 'Ama uzun zaman önce gitmiş,' dedi Kızıl. 'Şimdi keşfetmek bizim.' Parmak uçlarında dolaşıp kokladılar ve baktılar.

Aniden yüksek bir gıcırtı Kar'ı yerinden sıçrattı. Kulakları yassıldı ve Kızıl'ın arkasına saklandı. 'O neydi?' diye soludu. Kızıl dinledi. 'Sadece eski tahtalardaki rüzgâr,' dedi. 'Gördün mü? Korkacak bir şey yok.' Kar dışarı baktı. 'Emin misin?' 'Eminim,' dedi Kızıl. 'Ve ben tam burada, yanıdayım.' Kar titrek bir nefes verdi ve gülümsedi. 'Teşekkürler, Kızıl.'

Köşede Kar küçük ahşap bir kutu buldu. 'Bak!' diye seslendi. İçinde parlak meşe palamutları ve minik gümüş bir çingirak vardı. 'Hazine!' diye haykırdı Kızıl. Sırayla çingırağı çaldılar ve palamutları saydılar. 'Bu şimdiye kadarki en güzel macera,' dedi Kar. Kızıl başını salladı. 'Ve gelmek için cesurdun.' Kar'ın kehribar gözleri parladı. 'Sen olmasaydın bunu yapamazdım.'

Eski yatağı oturdular, yamalı yorgan altlarında yumuşacıktı. 'Biliyor musun,' dedi Kar, 'ilk başta senden korkmuştum. Ama sen nazıktın ve bekledin. Bu beni cesur yaptı.' Kızıl gülümsedi. 'Ben de öğrendim ki biri korksa bile sabırlı ve dostça olmak yardımcı oluyor.' Birbirlerine baktılar ve ikisi de özel bir şey bulduklarını biliyordu: güven.

O günden sonra Kızıl ve Kar her gün ormanı birlikte keşfettiler. Akşam karanlığında ateş böceklerini kovaladılar, dallardan küçük kaleler yaptılar ve yıldızların altında sırlar paylaştılar. Büyülü orman, birbirlerine sahip oldukları için daha da parlak görünüyordu. 'Arkadaşlar her şeyi güzelleştirir,' dedi Kar. 'Evet,' diye katıldı Kızıl. 'Ve güven arkadaşlar yaratır.'

Kulübeye dönüp onu onarmaya karar verdiler. Yeri yapraklı dallarla süpürdüler, çatıyı yosunla kapattılar ve gümüş çingırağı kapının üstüne astılar. 'Artık burası bizim gizli saklanma yerimiz,' dedi Kızıl. 'Arkadaşlık kulübemiz!' diye sevindi Kar. Çingırağı çaldılar ve güldüler, mutlu sesleri ağaçların arasında yankılandı.

Böylece küçük sansar ve kar ayakkabılı tavşan, ormandaki herkese güvenin korkuyu yenebileceğini gösterdi. Nazik ve cesur olduğunda, birine bir şans verdiğinde, ömür boyu sürecekle bir arkadaş bulabilirsin. Kızıllık ve Kar hâlâ kulübede buluşuyor ve gümüş çingirak hâlâ çalışıyor; duyan herkese hatırlatıyor: nazik ol, cesur ol, güven de ardından gelir.